

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **BMK servis, s. r. o.**, se sídlem Mahenova 164/2, Praha 5, zast. JUDr. Michalem Steckrem, advokátem, se sídlem U Kněžské louky 1, Praha 3, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. ČOI 48651/11/O100/1000/11/Ši/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 7. 6. 2011 č.j. ČOI 48651/11/O100/1000/11/Ši/Št, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeský a Hlavní město Praha, ze dne 15. 4. 2011 č.j. 10/0424/11/34, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč za porušení ust. § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce v postavení prodávajícího dopustil tím, že spotřebitele řádně neinformoval o podmínkách uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Pochybení byla shledána u informací uvedených v Reklamačním řádu žalobce specifikovaných ve výroku tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil postavení, v jakém se žalobce nachází vůči subjektům, kterým provádí záruční servis. Žalobce totiž v žádném případě nefiguruje vůči těmto subjektům jako prodávající, nýbrž jako společnost zabývající se servisní činností elektrospotřebičů, a to elektrospotřebičů mimo jiné i v záruční době. Žalobce

vstupuje do smluvních vztahů s dovozci, kteří se zabývají importem předmětného zboží, případně i s jednotlivými prodávajícími. Žalobce poukazuje na ust. § 625 občanského zákoníku, kde je o subjektu v postavení žalobce pojednáváno jako o „jiném podnikateli určeném k opravě“, nikoliv však jako o prodávajícím.

Není možné, aby se z titulu servisní činnosti v záruční době pohlíželo na žalobce jako na prodávajícího, z čehož evidentně vychází výše uvedené rozhodnutí žalovaného, podle něhož se žalobce v postavení prodávajícího měl dopustit určitého jednání a následně byl viněn z naplnění skutkové podstaty, kterou může porušit podle zákona o ochraně spotřebitele toliko prodávající.

Nepravdivé je tvrzení, že klienti žalobce, kteří uplatní právo na reklamaci, nejsou informováni o podmínkách uplatnění rozporu s kupní smlouvou. Jak bylo uvedeno, subjekt uplatňující reklamaci u žalobce je informován o těchto podmínkách přímo prodávajícím, popřípadě dovozcem, a následně z Reklamačního řádu žalobcem.

Je samozřejmostí, že v případě uplatnění reklamace je nutné, aby spotřebitel prokázal, že se na spotřebič vztahuje záruční oprava. Podle ust. § 620 odst. 3 občanského zákoníku je prodávající na žádost kupujícího povinen poskytnout záruku písemnou formou (záruční list). Takřka všichni obchodní partneři žalobce mají za to, že elektrospotřebiče jsou svou povahou takový druh zboží, na které je vhodné vystavit záruční list. Proto naprosto dobrovolně, aniž by jim to stanovil zákon, a aniž by o to spotřebitel sám musel žádat, záruční list automaticky vydávají. Pokud ale spotřebitel prokáže jiným způsobem, že výrobek zakoupil od obchodního partnera žalobce v zákonné dvouleté lhůtě, není odmítnut, co se týče provedení záruční opravy.

Žalobce se tedy žádného správního deliktu nemohl dopustit, když neporušil žádné ustanovení ani zákona o ochraně spotřebitele ani občanského zákoníku.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce v žalobě užívá totožnou argumentaci jako v podaném odvolání. Pouze stručně proto rekapituluje, že sám žalobce v Reklamačním řádu uvádí, že reklamační řád „se vztahuje na všechny výrobky, které společnost prodává, a na služby, které poskytuje“. Žalobce tedy navenek vůči spotřebiteli vystupuje jako prodávající ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, a to navíc za situace, kdy kromě servisu elektrospotřebičů (pro jiné podnikatele) je předmětem podnikatelské činnosti žalovaného rovněž prodej elektrospotřebičů. K argumentu, že žalobce po spotřebiteli striktně nevyžaduje předložení záručního listu, žalovaný uvádí, že takový postup nezbavuje žalobce odpovědnosti za vytýkaný správní delikt. Uvedená informace (o nutnosti při reklamaci předložit záruční list) totiž zcela evidentně zhoršuje postavení spotřebitele, neboť je ve svém důsledku způsobilá spotřebitele od uplatnění jeho práv odradit. Žalovaný proto navrhuje, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Při kontrole provedené v provozovně žalobce dne 25. 1. 2011 na základě konkrétního podnětu spotřebitele bylo mimo jiné zjištěno, že v Reklamačním řádu vydaném žalobcem jsou kromě jiného následující ustanovení:

- v bodě č. 11: „Záruka se nevztahuje na světelné zdroje a na veškeré mechanické poškození. Dále se záruka nevztahuje na poškození vyjímajících dílů, zejména ze skla nebo plastů za předpokladu, že poškození těchto dílů nezpůsobila společnost.“

- v bodě č. 25: „Při uplatnění reklamace v záruční době se kupující prokáže kupujícímu (ve skutečnosti míněno prodávajícímu, pozn. soudu) dokladem o prodeji a záručním listem. Bez těchto dokladů nelze reklamaci v záruční době uznat a provést bezplatně.“

- v bodě č. 20: „Pokud se neprokáže, že k závadě na spotřebiči došlo vinou spotřebitele, je tento povinen společností uhradit cenu opravy a dopravu servisní technika na místo, kde mělo dojít k opravě spotřebitele (míněno patrně opravě spotřebiče, pozn. soudu).“

Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že uvedené informace o podmínkách uplatnění odpovědnosti za vadu výrobků jsou v rozporu s platnou právní úpravou (konkrétně ust. § 55 a § 56 občanského zákoníku) a jsou způsobilé omezit a znevýhodnit spotřebitele oproti zákonné úpravě. Z tohoto důvodu žalobci příkazem ze dne 14. 3. 2011 č.j. 10/0424/11/P/34 uložil žalobci pokutu ve výši 10.000,- Kč za porušení § 13 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce podal proti tomuto příkazu odpor. V jeho odůvodnění především uvedl, že při kontrole bylo nesprávně vyhodnoceno postavení, v jakém se žalobce nachází vůči subjektům, kterým provádí záruční servis. Dále argumentoval tím, že pokud spotřebitel prokáže jiným způsobem, že výrobek zakoupil u obchodního partnera navrhovatele v zákonné dvouleté lhůtě, není odmítnut, co se týče provedení záruční opravy. V tomto ohledu odpor obsahově koresponduje podané žalobě.

Správní orgán prvního stupně poté vydal dne 15. 4. 2011 rozhodnutí, kterým žalobci opětovně uložil pokutu ve výši 10.000,- Kč za předmětný správní delikt a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč. K argumentům uvedeným žalobcem v odporu správní orgán uvedl, že žalobce se kromě servisu zabývá také prodejem výrobků. Dále poukázal na ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, podle kterého je „prodávajícím“ podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Provádění servisu je beze všech pochyb poskytováním služby a správní orgán prvního stupně tak nepochybil při označení žalobce jako prodávajícího. Podnikatel v postavení prodávajícího vůči spotřebiteli je povinen v souladu s § 13 zákona o ochraně spotřebitele spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou. Nestačí proto, aby byl spotřebitel informován pouze subjektem, od kterého si výrobek zakoupil, ale také společností, která má vůči spotřebiteli postavení prodávajícího. K aplikovanému přístupu vůči spotřebitelům správní orgán uvedl, že spotřebitelé měli možnost seznámit pouze s obchodními podmínkami na internetových stránkách žalobce, ze kterých jednoznačně vyplývalo, že výrobek bude žalobcem k reklamaci přijat pouze v tom případě, že se prokáže jak dokladem o koupi, tak i záručním listem.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém zopakoval své argumenty uvedené v odporu.

O tomto odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání bylo zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že není pravdou tvrzení žalobce, že není vůči spotřebitelům v postavení prodávajícího, nýbrž že je pouze společností zabývající se servisní činností. V Reklamačním řádu sám žalobce uvádí, že reklamační řád se vztahuje na všechny výrobky, které společnost prodává, a služby, které poskytuje. Z uvedeného je tedy patrné, že žalobce vystupuje vůči spotřebiteli jako prodávající („prodává“). Dále dle ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele se prodávajícím rozumí i takový podnikatel, který spotřebiteli poskytuje služby. Proto nelze

žalobce považovat za „jiného podnikatele určeného k opravě“. Smlouvy s dovozci jsou pouze interního charakteru a v žádném případě nemohou omezovat práva spotřebitelů. O podmínkách uplatnění rozporu s kupní smlouvou musí být spotřebitel informován přímo žalobcem, který vystupuje jako prodávající. Jak spotřebitel prokáže, že je uvedený výrobek v záruce, závisí na jeho rozhodnutí a nelze po něm požadovat, aby musel předkládat doklad o prodeji a záruční list. Věta uvedená v Reklamačním řádu žalobcem, že bez dokladů o prodeji a záručního listu „nelze reklamaci v záruční době uznat a provést bezplatně“ jednoznačně prokazuje, že žalobce porušil zákonná ustanovení a zhoršil tak v rozporu se zákonem postavení spotřebitele.

Při ústním jednání před soudem žalobce prostřednictvím svého právního zástupce setrval na podané žalobě a následně prostřednictvím svého jednatele objasnil způsob svého podnikání a konkrétní pohnutky pro zavedené postupy. Žalovaný s poukazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, podané vyjádření k žalobě a obsah spisového materiálu navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou žalobce, podle níž „vůči subjektům, kterým provádí záruční servis“ nevystupuje jako prodávající. Soud musí konstatovat, že tato námitka je výsledkem jistého nepochopení ze strany žalobce ve vztahu k tomu, co je mu vlastně kladeno za vinu. Žalobce totiž není postihován za pochybení při nějakém konkrétním případě reklamace, ale (zjednodušeně řečeno) za užití vadných formulací v reklamačním řádu.

Pokud jde o žalobcův reklamační řád, nevztahuje se jen na případy, kdy žalobce provádí záruční opravy a kdy skutečně vystupuje jako „jiný podnikatel určený k opravě“ ve smyslu § 625 občanského zákoníku. V takovém případě skutečně žalobce není v žádném smluvním vztahu se spotřebiteli, kteří k němu přinášejí vadné (či i jen domněle vadné) elektrospotřebiče v záruce, které zakoupili jinde, neboť ti spotřebitelé jsou ve smluvním vztahu s prodejcem, u něhož spotřebiče zakoupili. Pokud by žalobce takovou reklamaci např. včas nevyřídil, nesl by delikt ní odpovědnost za toto jednání žalobce prodávající, u něž byl výrobek zakoupen.

Předmětem žalobcova podnikání je však také přímý prodej elektrospotřebičů spotřebitelům, vůči nimž je pak zcela nepochybně v postavení prodávajícího, a to jak ve smyslu občanského zákoníku, tak i ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele.

Předmětem podnikání žalobce je dále také poskytování pozáručních oprav a v takovém případě také žalobce vstupuje do přímého smluvního vztahu se spotřebiteli, kteří si u něj objednávají provedení opravy elektrospotřebiče. S těmito spotřebiteli žalobce sice neuzavírá kupní smlouvu (pokud jim ovšem např. neprodává náhradní díly), ale smlouvu o dílo. Vůči těmto spotřebitelům tedy není žalobce ve smyslu občanského zákoníku v postavení prodávajícího. I ve vztahu k těmto spotřebitelům však žalobce vystupuje jako prodávající ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele se totiž prodávajícím rozumí *podnikatel, který spotřebiteli prodává*

výrobky nebo poskytuje služby. Ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele tak není prodávajícím jen ten, kdo uzavírá kupní smlouvu na straně prodávajícího, ale např. i ten, kdo poskytuje služby např. na základě smlouvy o dílo, jako je tomu v případě žalobce při pozáručních opravách. Na existenci tohoto ustanovení poukazovaly správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích, žalobce však přesto existenci tohoto zákonného ustanovení odmítl vzít na vědomí a při své argumentaci je zcela přehlíží.

Právě v tomto postavení ostatně žalobce vystupoval i v případě, který se stal podnětem k provedení kontroly ze strany Inspekce, neboť i v tomto případě si u něj spotřebitel objednal opravu elektrospotřebiče (automatické pračky), u něhož již zákonná dvouletá záruční lhůta uplynula. Předmětem reklamace tu přitom byla údajně vadně provedená oprava. (Soud přitom považuje za nutné zdůraznit, že žalobce není nijak postihován za to, že by měl ve vztahu k tomuto konkrétnímu spotřebiteli postupovat v nějakém ohledu chybně).

Žalobcův reklamační řád je formulován jednoznačně tak, že se vztahuje na všechny tři shora zmíněné skupiny spotřebitelů společně, tedy i na ony dvě skupiny spotřebitelů, vůči nimž žalobce vystupuje v pozici prodávajícího ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Tito spotřebitelé vstupují do smluvního vztahu výhradně s žalobcem a nejsou již v žádném smluvním vztahu ani s dovozcem ani s podnikatelem, od něhož elektrospotřebiče původně (před více než dvěma lety) koupili. Není tedy žádný důvod, proč by se měli na podmínky reklamace informovat jinde.

Ve druhé žalobní námitce pak žalobce tvrdí, že neodmítá provedení záručních oprav těch spotřebitelů, kteří nepředloží záruční list a doklad o koupi. I v tomto případě se žalobce brání nařčení z něčeho, z čeho viněn ve skutečnosti není. Žalobce totiž není postihován za to, že by snad v určitém konkrétním případě (tím méně v případě spotřebitele, jehož podnět zavedl příčinu k provedení kontroly u žalobce) odmítl provést záruční opravu zdarma spotřebiteli, který se nemohl prokázat záručním listem nebo dokladem o koupi. Žalobce je postihován za to, že nedodržel povinnost, která je mu stanovena v § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Podle tohoto ustanovení *prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále jen "reklamace") spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav.* Žalobce tedy je povinen spotřebitele informovat o podmínkách reklamace takovým způsobem, aby byly spotřebiteli poskytnuty úplné informace o jeho právech, tedy zejména pravdivě a v souladu s právními předpisy. Pokud žalobce v reklamačním řádu uvedl, že k uplatnění reklamace je zapotřebí předložit záruční list a doklad o koupi, ačkoli to není pravda (neboť takovou povinnost žádný právní předpis nestanoví a sám žalobce uznává, že nic takového nevyžaduje), pak je zjevné, že žalobcem poskytnuté informace ve vztahu ke spotřebitelům jsou minimálně zavádějící. Poskytnutí nesprávné informace pak jistě nelze považovat za splnění zákonné povinnosti „spotřebitele řádně informovat“.

Ve vztahu k přednesu jednatele žalobce při ústním jednání pak soudu nezbyvá než zopakovat to, co bylo již uvedeno výše. Žalobce není nijak postihován za postup vůči spotřebitelům, jímž poskytuje záruční servis, a ve vztahu k těmto spotřebitelům ani za formulace obsažené v reklamačním řádu. Ačkoli ani provedení záruční opravy vůči spotřebitelům, kteří spotřebič u žalobce nezakoupili, nelze odmítnout jen proto, že nepředložili záruční list, delikt ní odpovědnost za případný chybný postup vůči takovým spotřebitelům nese prodávající, tedy osoba, u níž spotřebitel příslušný spotřebič zakoupil. Vztah k této skupině spotřebitelů tedy nebyl předmětem řízení před správními orgány a

veškeré poukazy na postup vůči této skupině spotřebitelů a důvody tohoto postupu jsou tedy v projednávané věci zcela bezvýznamné. Pokud jednatel žalobce uváděl, že v případě zakoupení elektrospotřebiče přímo u žalobce nepožaduje při poskytování záručních oprav předložení záručního listu, lze jen zopakovat, že formulace užitá v reklamačním řádu tomuto tvrzení neodpovídá a právě za užití této vadné formulace v reklamačním řádu byl žalobce postižen. Ačkoli se může žalobci tento fakt jevit jako banální a lpění na formalitách, o porušení zákona se jedná a skutková podstata správního deliktu byla naplněna. Soud musí přitom poukázat i na to, že za projednávaný správní delikt lze podle zákona o ochraně spotřebitele uložit pokutu až do výše 3 mil. Kč, pokuta ve výši 10.000 Kč uložená žalobci je tedy skutečně v podstatě jen symbolická a je tedy zřejmé, že i žalovaný vnímal delikt žalobce jako málo závažný.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.

předsedkyně senátu